ANUL XIV Seria II. — No. 242 6 PAGNII 3 LEI C. LUNI 16 IUNIE 1941

GAZETA SPORTURILOR

Director VIRGIL POPESCU | Subdirector Mircea Pop | Prim Redactor N. Papagheorghe | Direcţia şi Ad-ţia 3.26.60 Telefoane: Secretariat . . 5.91.86 Tipografia . . . 3.26.60

ABONAMENTE
1 an . . . . . Lei 1000
6 luni . . . . . » 500

La şase zile înaintea unei sărbători

Nu ştim dece, dar de câte ori vorbim despre atletism, avem impresia că vorbim despre un copil sfios care atunci când vrea să escaladeze un gard, atras de pomii fructiferi din grădina de dincolo, se opreşte şovăelnic pe creasta gardului şi... renunţă apoi.

Atletismul e unul din primele sporturi cari s'au însămânţat pe plaiurile noastre. Aşa cum a «prins» boxul, cum a făcut carieră football-ul, putea să facă şi el.

N'a reuşit, însă. Nici n'a încercat măcar: Modest, s'a mulţumit cu campionatele de acum două decenii, campionate desfăşurate pe pista de iarbă din parcul de lângă Arcul de Triumf, pentru a trăi apoi «mai în confort», în atmosfera A. N. E. F-ului.

Pe tărâm internaţional, mici manifestări cu succese neaşteptate din partea românilor.

Se reîntorceau «băeţii» noştri din neuitatele balcaniade atletice dela Atena, plini de glorie şi titluri, şi în gara de Nord întâlneau indiferenţa şi... absenţa celor cari ar fi trebuit să-i primească cu flori, aşa cum primeau echipe de foot-ball, chiar când -aceasta venea dela... Toulouse, în valize cu o severă corecţie «cubană».

Sfios, atletismul n'a protestat niciodată, deşi ar fi fost în drept. Doar a continuat...

In 1937 a fost, poate, «momentul psihologic» — dacă se poate spune astfel — din viaţa copilului sfios.

Curajos atletismul şi-a strigat dreptul la viaţă, chemând legiunile sportivilor la întrecerile balcanice de pe A. N. E. F.

Au fost atunci, zile de neuitat. Cucerit, publicul uitase şi de foot-ball şi de tot, şi venise să aplaude victoria unui Ghiţescu sau a unui Dinu Cristea. S'a dovedit atunci că atletismul place, — caşi footballul, caşi boxul, — şi că poate atrage massele spre stadion.

In drumul spre fructele — publicul — din grădina foot-ball-ului copilul sfios ajunsese pe creasta gardului.

Mai avea puţin de făcut.

O săritură şi gata.

Un concurs, două, cu caracter internaţional, şi atletismul şi-ar fi câştigat definitiv pasionaţii lui .... susţinătorii lui...

N'a făcut-o...

Nechemat, publicul n'a mai venit, descurajat, copilul sfios a coborât depe creasta gardului... Şi ar fi fost atât de uşor să fie altfel.

Peste şase zile, la A. N. E. F., atletismul retrăeşte sărbătoarea din 1937...

Matchul atletic Germania— România va aduce din nou în tribune, legiunile sportivilor noştri.

Va reuşi atletismul nostru să şi-le reţină pentru totdeauna?

Sau poate copilul sfios se va opri din nou, şovăelnic, pe o creastă de gard?

Aceasta depinde de el... De cei ce îl îndrumează, mai ales...

Costin Păun

Odată cu retragerea de pe arenele de sport

LAZAR SFERA FACE DECLARAŢII

Problemele de actualitate ale soccerului românesc privite de: „Badea". Un iubitor de muzică şi un intelectual de rasă. Emoţia unui jucător rutinat. --- Planuri de viitor

Cu interviewul de faţă începem o serie de anchete în lumea jucătorilor români de foot-ball, nu în ceea ce priveşte notele lor biografice ci în privinţa unor probleme de actualitate, amatorism şi profesionism, credinţele lor despre valoarea footballului autohton şi străin şi într'o oarecare măsură prezentarea vieţii lor particulare, viaţă pe care mulţimea spectatorilor nu o cunoaşte.

Şi, pentru un cât mai bun început vă prezintăm una din cele mai caracteristice figuri ale soccerului românesc, pe LAZAR SFERA.

Alegerea, credem, că este cu atât mai bine venită, cu cât, în momentul de faţă Venusistul şi-a anunţat retragerea din lumea jucătorilor de foot-ball în care a cunoscut nenumărate satisfacţii.

Retragerea lui în plină formă ne ilustrează adevărata vedetă care se retrage în momentul în care a atins maximumul de valoare, pentru ca să nu dea loc, atunci când nu va mai putea fi acelaş, la compătimiri — şi pentru ca tinerele cadre să-şi poată face loc.

Cine nu-l cunoaşte pe Sfera?

Care sportiv nu i-a murmurat cel puţin o singură dată numele?

Un sportiv de clasă, un intelectual desăvârşit, un meloman convins, iată caracterele principale care-l întregesc pe Sfera.

O ORA DE VORBA CU SFERA

Intr'un blok-haus pe str. Gogu Cantacuzino, un apartament elegant în care-l găsim pe Sfera... în halat şi papuci.

Instalaţi în fotolii comode, Lazăr răspunde întrebărilor noastre, curgător şi sincer aşa cum este adevăratul român.

Fiindcă se vorbeşte de retragerea lui Sfera atât de timpurie, era natural să-l întrebăm câţi ani are.

— «32».

— Afară de footballist, în viaţa particulară ce eşti ?

— **Funcţionar la Ministerul Economiei Naţionale.**

UN POLISPORTIV

Ceeace cu siguranţă mulţimea spectatorilor şi a sportivilor nu o ştiu, este că Sfera în afară de football mai practică o sumedenie de sporturi.

La întrebarea noastră, Sfera ne răspunde :

— **Da cum credeai dumneata că eu mă pot opri numai la un sport ? Trebue să ştii că am jucat pe timpuri, la Cluj, în echipa Universităţii un campinat întreg de hochey pe ghiaţă. Tot iarna, skyul îmi răpeşte majoritatea timpului liber.**

Pentru vară mă rezerv înnotului şi canotajului pe care socotesc că orcare sportsman trebue să le practice pe o scară cât mai întinsă pentru menţinerea supleţii.

EPOCA ŞI MATCHUL DE AUR

— Care a fost epoca de aur a carierei dumitale ?

— **Cu toate că şi la «U» la Cluj am cunoscut succese veritabile, totuşi socotesc că apogeul carierii mele l-am atins la Venus, de unde am fost selecţionat necontenit în echipa naţională.**

— Fiindcă veni vorba, de câte ori ai fost internaţional ?

— **Să-ţi spun drept, cu toate că mă pricep la contabilitate, nu aş putea să-ţi spun exact. Cred că împreună cu matchurile jucate în reprezentativa B, ajung în jurul lui 30. Ceeace trebue să ştii este că de vreo cinci ani am făcut împreună cu echipa naţională toate deplasările, chit că am jucat, chit că eram «eterna» rezervă. (Aceasta când linia de fundaşi era Burger-Albu).**

— Care a fost cel mai de seamă moment al carierii ?

— **Ştiu şi eu. Cred că primul meu match internaţional pe care l-am susţinut cu Lituania, pe o ninsoare cum nu cred să mai fi văzut. Şi dacă ţi-am spus de ninsoare este că matchul acesta nu ştiu dacă ai aflat, s'a disputat în August. Matchul l-am câştigat cu 4-2, fiindcă noi am fost cu mult superiori gazdelor.**

— Care era înfăţişarea echipei Venusului atunci când ai jucat în sânul ei primul match ?

— **Trebue să ştii, în primul rând că matchul meu de debut în formaţia negrilor l-am susţinut contra ADMIREI în nocturnă. Postul în care am debutat la Venus a fost half dreapta. Echipa după câte mi-aduc aminte era următoarea:**

Lăpuşneanu, Stanciu, Albu, Sfera Actis, Fieraru, Manole, Volodea, Colea, Petea şi Motoroui.

UN INTERVIEW DE SANDU BUŞAC

Sfera cu trainingul echipei naţionale înaintea jocului cu Germania dela 1 Iunie

SFERA EXPLICANDU-ŞI JOCUL

— Dar ştii că eşti socotit unul dintre cei mai duri fundaşi, şi ca să fiu sincer, spectatorii te socotesc brutal.

— **Brutal, trebue să ştii că nu sunt. Dur, într'adevăr: este ceeace se cere jocului de fundaş care nu trebue să scape înaintaşii adverşi, pentrucă în caz contrar, goalul este marcat sută la sută. Şi apoi parcă şi fizicul meu face pe cei mai mulţi spectatori să mă socotească brutal, ceeace ţi-o repet nu sunt niciodată.**

— Să te întreb încă ceva: în ce împrejurări te-ai apucat de football ?

— **Am început şi eu să joc la Timişoara, când eram de vreo şapteopt ani. Pe la vreo 10 am fost selecţionat în echipa cartierului — şi aci să fac o paranteză — cred că nimeni nu ştie că la Timişoara se disputau în afară de matchuri de football între cartiere, şi matchuri atletice, chiar între străzi.**

— Unde ţi-ai făcut debutul ca footballist ?

— **La 11 ani în echipa de pitici a Unirei din Timişoara, apoi după un an ca junior la Banatul şi la urmă, la 15 ani, în prima echipă a Politechnicei, de unde am trecut mai târziu la Universitatea, fiind silit să-mi continui studiile.**

— Ce ai studiat,

— **Academia Comercială. Dar cum la Timişoara nu era o asemenea facultate, a trebuit să aleg între Cluj şi Bucureşti. Pentru un timp am ales Clujul mai mult forţat de prietenii mei Sepi, Surlaşiu, Doboşan, Dehelean, etc., care urmau ca şi mine academia.**

— Citeşti cronicile care se fac la matchurile în cari joci ?

— **Ca să-ţi spun sincer, nu.**

— Dece ?

— **Fiindcă după cum ştii, câţi oameni, atâtea păreri. Ei bine, ca să-ţi dai seama asupra aceluiaş match, cronica dintr'un jurnal nu seamănă de fel cu a altuia.**

Aşa că vezi, nu poţi să-ţi dai seama de adevăr urmărind cronicile sportive.

— Păstrezi cronicile ?

— **Aproape deloc. Ceeace însă colecţionez — şi aici să-ţi fac o mărturisire — sunt fotografiile. Ţi-aş arăta că am o sumedenie, dar m'am mutat de curând aici şi nu le am la îndemână.**

— Dacă se întâmplă să citeşti cronicile, te afectează o cronică defavorabilă ?

— **Când eram tânăr, cronicile mă interesau extrem de mult. Şi am să-ţi spun dece. Orişice jucător tânăr ,fie că a fost lansat sau nu, a**

Continuare în pag. III-a

NOROCOSUL JOE LOUIS...

Ziarele americane anunţă că Joe Louis va abandona boxul.

Motivul ?

Fără motiv. Abandonează şi gata !

In definitiv are omul dreptate. Adversari nu prea mai are, «suma ş-a făcut-o»... Ce să mai aştepte? Să îmbătrânească? Şi atunci să coboare treptele careului fermecat învins de cine ştie! El, Joe Louis!, Dece nu s'ar retrage, deci acum, în plină glorie, iar numele lui să rămână deapururi aureolat de admiraţie !... Ca cel a lui Gene Tunney...

S'o mărturisim sincer: ne numărăm şi noi printre admiratorii «mitralierei din Metroit». Avem cel mai mare respect pentru pumnii şi talentul lui Joe Louis.

Dar... — să vorbim aşa între noi — pe lângă PUMNI şi TALENT, n'are Louis şi NOROC? Ba are... Şi încă «d'ăl mare»..

Are norocul de a se fi născut de partea cealaltă a Oceanului, acolo unde un vânzător de ziare sau un distribuitor de ghiaţă, — e chiar cazul lui Joe Louis, — poate deveni oricând celebru şi bogat.

Ce-ar fi făcut, însă, Joe Louis, dacă s'ar fi născut în România, de exemplu? Nimic. Ar fi devenit portar la imobilul vreunui bogătaş excentric, sau «vedetă» de circ la «Moşi». Atâta tot.

Dar să zicem că s'ar fi apucat să practice boxul şi ar fi devenit boxeur profesionist, cu licenţă în regulă.

Hm... Boxa el odată, nu zic ba, dar până da Dumnezeu să se organizeze o nouă reuniune, era nevoit omul nostru să vândă tocuri rezervoare sau cravate pe Bulevard? Era. Ca Morejon sau Nelu Oprescu.

Pe urmă i-ar fi oferit maestrul Preda, «două sute» să facă un match de antrenament la «Noni». Louis ar fi refuzat indignat — «Ce, coane, eu sunt om de două sute ?» — dar la reuniunea viitoare ar fi acceptat obligat. De cine? De Majestatea Sa Stomacul.

Şi între două matcuri disputate «din an în Paşte», un «antrenament» pe «două sutare» şi o tarabă cu cravate de «patru poli bucata, pe alese», Joe Louis ar fi dus o existenţă tristă de anonim. Aşa cum duce însăşi boxul românesc...

Pe când în America!...

Nu, nu, să ştiţi un lucru: Joe Louis e un om tare norocos...

COSTEL PYKOMAR

In pag. VI-a:

Ultimele demisii dela F. R. F. H.

Astăzi pe arena din Splaiu

VENUS ŞI RIPENSIA LUPTA PENTRU REABILITARE

Reintră Ionescu Crum.-Venus favorit al partidei

Ripensia joacă astăzi ultimul match din campionatul actual.

Campionat în care s'a comportat onorabil, dar inegal.

A făcut performanţe care au amintit de Ripensia de altă dată, dar a şi cedat uneori lamentabil şi în aparenţă, inexplicabil în faţa unor echipe net inferioare.

Azi e ultimul joc. Şi în football ultima impresie contează cel puţin

PAVLOVICI (Ripensia)

tot atât de mult cât şi prima impresie. Deaceia jucătorii timişoreni sunt obligaţi să se comporte astăzi la înălţimea prestigiului lor, prestigiu stabilit în bună parte, în urma jocului de tristă memorie, cu F. C. Ploeşti.

E drept că astăzi Ripensia are un adversar foarte dificil: Venus fost şi poate viitor campion naţional, echipa care a pierdut campionatul actual printr'un accident aproape şi anume prin capotarea, de care desigur vă amintiţi, dela Arad, împotriva Gloriei.

Invinsă în campionat, Venus şi-a legat speranţele de Cupa României.

Şi din nou negrii au cedat, nu pentrucă erau inferiori adversarilor, dar pentrucă moralul le era seăzut, şovăitor.

Echipa din Splaiu, trece actualmente printr'o criză morală, mai mult decât financiară sau tehnică. Jucătorii, echipa întreagă e dezorietată şi nu mai poate să mai lupte aşa cum ar trebui. Sau mai exact, n'a putut să lupte, pentrucă aceste eşocuri repetate au avut unn efect salutar asupra nervilor jucătorilor venusişti.

Pare-se, însă, ca acest lucru în loc ââ-i deprime, i-au îndârjit, i-au întărit şi vor revanşa cu orice preţ.

Nu mai pot să şi-o ia asupra Gloriei, nu pot în contra Rapidului, şi-o vor lua împotriva Ripensiei. Ripensia care nu mai puţin trece şi ea printr'o criză.

Vă amintiţi scandalul care a întunecat palmaresul echipei timişorene, vă amintiţi deasemenea de sancţiunile aplicate de F. R. F. H. din cauza suspendării unor jucători, din cauza indisponibilităţii altora, nu se ştie încă efectivul sigur al Ripensiei.

Cât priveşte echipa Venusului, ea e cunoscută.

Singura schimbare mai importantă va fi introducerea lui Ionescu Crum în locul lui Sfera.

In ceeace priveşte pe Negrescu va juca dealtfel şi în ultimul match de campionat al Venusului, acela de săptămâna viitoare împotriva lui F. C. Rapid.

Iată formaţia negrilor:

Budan, Ionescu Crum, Negrescu, Cearughin, Feraru, Lupaş, Vladimirescu, Ploeşteanu, Humis, Petea Vâlcov şi Iordache.

VENUS VA CASTIGA

Există o tradiţie a matchurilor Venus — Ripensia: Venus să câştige la Timişoara, iar Ripensia la Bucureşti.

De data aceasta însă, credem că

IONESCU CRUM (Venus)

tradiţia va înfrântă şi Venus va câştiga, refăcându-şi blazonul.

Ar mai fi o posibilitate care ar reabilita pe ambele echipe: un match nul. Nul numai ca scor, căci în privinţa jocului ar putea fi o luptă îndârjită cu faze de înaltă clasă. Ceeace şi credem că va fi.

Matchul începe la ora 17,30 şi va fi condus de d. Virgil Vartolomeu (Constanţa).

CAR'JAN DESMINTE...

Intr'o convorbire ce am avut-o eri cu Cârjan, vigurosul centru-atacant al campionilor naţionali, se arată foarte surprins de unele afirmaţiuni făcute de către un ziar de specialitate, că o parte din «cocorii oboreni» intenţionează să se reîntoarcă la fostul lor club, care i-ar primi...

— «Nici vorbă de aşa ceva, ne-a declarat categoric Cârjan. Din contră, intenţionăm să introducem în echipă câţiva jucători şi cu cei care-i avem să facem la toamnă o echipă în care să predomine elementul tânăr.

Ar fi şi anormal apoi ca să înlăturăm tocmai pe acei cari s'au străduit în decursul unui campionat, să ne aducă titlul suprem. Şi apoi Unirea Tricolor are pepiniera *ei* mulţumită căreia nu va umbla niciodată după achiziţii, fie ele chiar dintre fostele «vedete» oborene».

Tinereţe, talent, voioşie

Liceele Titu Maiorescu şi Aurel Vlaicu învingători

S'au impus: Rădulescu Gh., Aurel Girescu, Anibal Baciu, Rădulescu Andrei şi Iscoveanu Eugen

Ziua de ieri mulţi şcolari n'o vor mai uita. Ca o zi de premii, sau ca o excursie în munţi. Căci ce a fost pe Anef, în după-amiaza unei zile în care tinereţea a triumfat şi odată cu ea atletismul nostru, dacă nu un dar minunat al unui sfârşit de an greu şi plin de neprevăzut.

Şi totuşi aceste campionate ar fi putut avea un îndoit succes dacă s'ar fi ţinut în luna Aprilie de pildă.

Oricum, ele sunt o izbândă. Şi suntem siguri că pe viitor vor fi nu o sută şi ceva de concurenţi, ci câteva sute. iar în rândul animatorilor nu numai câţiva harnici profesori (şi nu putem să nu amintim aici prezenţa entuziastă a d-nilor Orăşanu, Duţescu, Vlah, Bran).

Am văzut ieri cât de drag îi este tineretului nostru atletismul, cu câtă ambiţie ştiu să lupte nişte copilandri şi cât de talentaţi sunt aceşti adolescenţi, în care noi vedem campionii de mâine.

Cum am putea descrie, ca să trăiţi, şi dvs., bucuriile victoriei, dezamăgirile învinşilor, ardoarea alergătorilor din ştafete, Cum v'am putea face să vedeţi, cu emoţia cu care am văzut noi, sărutându-se între ei, învingătorii, felicitându-se demn adversarii? De-aţi fi fost lângă noi să-l strigaţi pe nume pe Dumitrescu Gh. şi Iscoveanu Eugen, aceşti copii care fug mai repede ca un epure, sau să tremuraţi când săr ca nişte veveriţe peste ştachetă pe Anibal Baciu — fratele săritorului dela prăjină — şi pe Andrei Rădulescu. Acelaş Andrei care a câştigat greutatea cu un rezulat foarte bun pentru anii lui.

Ne-a mai plăcut mult fuelul şi strategia lui Girescu. Deasemeni întrecerile dela ştafetă şi aprigul duel dela greutate (cat. I).

Şi dacă nu am remarcat pe nume şi pe ceilalţi să nu se supere. Cronicarul e totdeauna robit rezultatelor celor mai bune şi autorilor lor.

Ii rugăm însă să ne creadă că nouă ne e la fel de drag şi tânărul care s'a clasat al şaptelea la sprient, dar pe care calasmentul nu-l numeşte, ca şi al treilea aruncător la greutate sau ultimul clasat la înălţime. Toţi sunt prietenii şi colegii noştri celor ce iubim atletismul.

In rândurile noastre îi chemăm cu toată dragostea. Să vie indiferent cum, ca atleţi sau ca spectatori, dar să vie. Căci atletismul nostru e tânăr, iar tinereţea lor e dornică de atletism.

„Aurel Vlaicu" campion la categoria I-a

Pe echipe victoria la această categorie, rezervată liceenilor cari nu au mai mult de 15 ani, a revenit liceului «Aurel Vlaicu».

Dintre tineri vom remarca pe alergătorii Iscoveanu şi Zvorişteanu, pe aruncătorul Zvorişteanu ca şi pe adversarii lui, Cernea şi Berne şi pe să-

Continuare din pag. III-a